

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 16 września 1983 r.

w sprawie przyjęcia przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków z 1969 r., sporządzonej w Londynie dnia 23 czerwca 1969 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków z 1969 r., sporządzonej w Londynie dnia 23 czerwca 1969 r., został złożony Sekretarzowi Generalnemu Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej dnia 27 lipca 1976 r. dokument przyjęcia przez Polską Rzeczpospolitą Ludową powyższej konwencji.

Konwencja ta weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 18 lipca 1982 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa stały się stronami powyższej konwencji, która weszła w życie dnia 18 lipca 1982 r., składając w niżej podanych datach dokumenty przyjęcia lub dokumenty przystąpienia:

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich   dnia 20 listopada 1969 r.
z następującym oświadczeniem:

„Rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich oświadcza, że postanowienia artykułu 16 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków z 1969 r., zgodnie z którymi rządy niektórych Państw zostały pozbawione możliwości stania się stronami niniejszej konwencji, ma charakter dyskryminacyjny, oraz uważa, że zgodnie z zasadą suwerennej równości Państw Konwencja powinna być otwarta do udziału wszystkich zainteresowanych stron bez jakiegokolwiek dyskryminacji lub restrykcji.

Rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich uważa za konieczne oświadczyć również, że postanowienia artykułu 2 ustęp 3 i artykułu 20 Konwencji dotyczące rozszerzenia przez Umawiające się Strony stosowania Konwencji na terytoria, za których stosunki międzynarodowe są odpowiedzialne, są niezgodne z Deklaracją Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym (rezolucja 1514/XV z dnia 14 grudnia 1960 roku).”

Islandia	dnia 17 czerwca	1970 r.,
Brazylia	dnia 30 listopada	1970 r.,
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 8 stycznia	1971 r.,
rozszerzając Konwencję na:		
Hong Kong	dnia 16 stycznia	1981 r.,
Bermudy	dnia 11 listopada	1982 r.,
Monako	dnia 19 stycznia	1971 r.,
Jugosławia	dnia 29 kwietnia	1971 r.,
Norwegia	dnia 26 sierpnia	1971 r.,
Meksyk	dnia 14 lipca	1972 r.,
Irak	dnia 29 sierpnia	1972 r.,
Liberia	dnia 25 września	1972 r.,
Hiszpania	dnia 6 listopada	1972 r.,
Fidzi	dnia 29 listopada	1972 r.,
Finlandia	dnia 6 lutego	1973 r.,
Ghana	dnia 13 grudnia	1973 r.,
Iran	dnia 28 grudnia	1973 r.,
Czechosłowacja	dnia 10 kwietnia	1974 r.

z następującym oświadczeniem:

„Przystępując do Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków, Rząd Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej oświadcza, że artykuł 16 Konwencji jest sprzeczny z powszechnie uznaną zasadą suwerennej równości państw, a artykuł 20 z Deklaracją dotyczącą przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym, przyjętą na XV sesji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 14 grudnia 1960 r.”

Włochy	dnia 10 września	1974 r.,
Arabia Saudyjska	dnia 20 stycznia	1975 r.,
Syryjska Republika Arabska	dnia 6 lutego	1975 r.,
Izrael	dnia 13 lutego	1975 r.,

Republika Federalna Niemiec	dnia 7 maja	1975 r.
Niemiecka Republika Demokratyczna	dnia 15 maja	1975 r.

z następującymi oświadczeniami:

„Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej uważa, że postanowienia artykułu 16 Konwencji są niezgodne z zasadą, że wszystkie Państwa prowadzące swą politykę zgodnie z zasadami i celami Karty Narodów Zjednoczonych mają prawo do stania się stronami konwencji dotyczących interesów wszystkich Państw.

Stanowisko Rządu Niemieckiej Republiki Demokratycznej w sprawie artykułu 20 Konwencji w zakresie stosowania Konwencji na terytoriach kolonialnych i innych terytoriach zależnych jest oparte na postanowieniach Deklaracji Narodów Zjednoczonych w sprawie przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym (rezolucja 1514/XV z dnia 14 grudnia 1960 r.), głoszącej konieczność doprowadzenia do szybkiego i bezwarunkowego zakończenia kolonializmu we wszelkich jego formach i przejawach.”

Węgry	dnia 23 maja	1975 r.
-------	--------------	---------

z następującym oświadczeniem:

„Rada Prezydiatna Węgierskiej Republiki Ludowej oświadcza, że postanowienia zawarte w artykule 2 ustęp 3 i w artykule 20 Konwencji dotyczące rozszerzenia ważności Konwencji na terytoria, z których stosunki międzynarodowe są odpowiedzialne Umawiające się Rządy, są sprzeczne z Deklaracją Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 14 grudnia 1960 r. w sprawie przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym.”

Belgia	dnia 22 czerwca	1975 r.
Austria	dnia 7 października	1975 r.
Rumunia	dnia 21 maja	1976 r.

z następującymi oświadczeniami:

„A) Socjalistyczna Republika Rumunii uważa, że postanowienia artykułu 16 Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków nie są zgodne z zasadą, że wielostronne umowy międzynarodowe, których cele dotyczą całej międzynarodowej społeczności, powinny być otwarte do powszechnego udziału.

B) Socjalistyczna Republika Rumunii uważa, że utrzymywanie niektórych terytoriów w stanie zależności, o czym mówią postanowienia artykułu 2 ustęp 3 i artykułu 20 Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków, są sprzeczne z Kartą Narodów Zjednoczonych i z tekstami przyjętymi przez Organizację Narodów Zjednoczonych, dotyczącymi przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym, w tym z Deklaracją dotyczącą zasad prawa międzynarodowego odnośnie do przyjaznych stosunków i współpracy między Państwami zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, jednomyślnie przyjętą w 1970 r. przez Zgromadzenie

Ogólnej Organizacji Narodów Zjednoczonych (rezolucja 2625/XXV), która proklamuje uroczyste zobowiązki Państw w zakresie popierania realizacji zasady równości praw narodów i ich prawo do samookreślenia, aby doprowadzić do szybkiego zakończenia kolonializmu.”

Kolumbia	dnia 16 czerwca	1976 r.
Bahama	dnia 22 lipca	1976 r.
Algieria	dnia 4 października	1976 r.
Tonga	dnia 12 kwietnia	1977 r.
Indie	dnia 26 maja	1977 r.
Szwajcaria	dnia 21 czerwca	1977 r.
Nowa Zelandia	dnia 6 stycznia	1978 r.

z następującym oświadczeniem:

„Rząd Nowej Zelandii oświadcza, że Konwencja nie będzie dotyczyła Wysp Cooka, Niue i Tokelau.”

Panama	dnia 9 marca	1978 r.
Filipiny	dnia 6 września	1978 r.
Argentyna	dnia 24 stycznia	1979 r.
Trynidad i Tobago	dnia 15 lutego	1979 r.
Jemen	dnia 6 marca	1979 r.
Szwecja	dnia 11 maja	1979 r.
Chińska Republika Ludowa	dnia 8 kwietnia	1980 r.
Turcja	dnia 16 maja	1980 r.
Japonia	dnia 17 lipca	1980 r.
Francja	dnia 31 października	1980 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Rząd Francuski nie uzna zastosowania przeciwko niemu decyzji podjętej zgodnie z postanowieniami artykułu 18 ustęp 3 pkt d).”

Gwinea	dnia 19 stycznia	1981 r.
Holandia	dnia 16 czerwca	1981 r.

z rozszerzeniem Konwencji na:

Antyle Holenderskie	dnia 16 czerwca	1981 r.
---------------------	-----------------	---------

Bangladesz	dnia 6 listopada	1981 r.
Australia	dnia 21 maja	1982 r.
Dania	dnia 22 czerwca	1982 r.

z następującym oświadczeniem:

„Pomimo że Konwencja nie weszła jeszcze w życie w stosunku do Danii, Rząd Dąński będzie stosować postanowienia Konwencji począwszy już od dnia 18 lipca 1982 r. w stosunku do statków duńskich i statków Państw, w stosunku do których Konwencja wejdzie w życie dnia 18 lipca 1982 r. lub w jakimkolwiek dniu począwszy od wyżej wymienionej daty do dnia formalnego wejścia Konwencji w życie w stosunku do Danii.”

Peru	dnia 16 lipca	1982 r.
Barbados	dnia 1 września	1982 r.
Bułgaria	dnia 14 października	1982 r.

z następującym oświadczeniem:

„a) Ludowa Republika Bułgarii oświadcza, że postanowienia artykułu 16 Konwencji są sprzeczne z zasadą suwerennej równości Państw i są niezgodne z powszechnie przyjętą praktyką zawierania umów o międzynarodowym znaczeniu;

b) Ludowa Republika Bułgarii oświadcza, że postanowienie artykułu 20 Konwencji dotyczące stosowania Konwencji przez Umawiające się Państwa na terytoriach, za których stosunki międzynarodowe są odpowiedzialne, jest niezgodne z Deklaracją Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym (rezolucja 1514/XV z dnia 14 grudnia 1960 r.),"

Kuba dnia 9 listopada 1982 r.

z następującymi oświadczeniami:

„Rząd Republiki Kuby uważa, że postanowienia artykułu 2 ustęp 3, artykułu 3 ustęp 1 lit. b) oraz artykułu 20 Konwencji zezwalające, aby odpowiedzialność za stosunki międzynarodowe była ponoszona przez inny rząd, nie mogą być stosowane, gdyż są sprzeczne z Deklaracją w sprawie przyznawania niepodległości krajom i narodom kolonialnym, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych, która głosi konieczność szybkiego i bezwarunkowego zakończenia kolonializmu we wszelkich jego formach i przejawach.

Rząd Republiki Kuby uważa, że artykuł 16 ustęp 1 Konwencji, mimo faktu, że jej postanowienia dotyczą spraw związanych z interesami wszystkich Państw, ma charakter dyskryminacyjny, ponieważ pozbawia wiele Państw prawa do podpisania i przystąpienia do Konwencji, co jest sprzeczne z zasadą uniwersalizmu.”

Stany Zjednoczone dnia 10 listopada 1982 r.

z następującym wyjaśnieniem:

„...że przy ustalaniu opłat za tranzyt w Kanale Panamskim Stany Zjednoczone w dalszym ciągu będą korzystały z prawa do stosowania obecnie obowiązującego w Kanale Panamskim systemu pomiarowego lub do stosowania jakiejkolwiek innej podstawy do obliczania tonażu wynikającego z pojemności lub innych środków opracowanych w związku z niniejszą konwencją.”

Chile dnia 22 listopada 1982 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„...poprawki, o których mowa w artykule 18 Konwencji, nie będą wiążące dla Chile do czasu uruchomienia procedury wewnętrznej ustanowionej przez Konstytucję Polityczną Republiki, związanej z przyjmowaniem międzynarodowych umów.”

Republika Południowej Afryki dnia 24 listopada 1982 r.

Ponadto podaje się do wiadomości, że wymieniona konwencja weszła w życie dnia 18 lipca 1982 r. w stosunku do wszystkich państw, które złożyły dokumenty przyjęcia lub dokumenty przystąpienia przed dniem 18 kwietnia 1982 r., a w stosunku do pozostałych państw nabrała ona mocy w trzy miesiące od dnia złożenia odpowiednich dokumentów przyjęcia lub dokumentów przystąpienia.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski